

BULLETIN

Společnosti Otokara Březiny

70

Jaroměřice nad Rokytnou

ZÁŘÍ 2017

MÁJOVÁ

Jiří Kuběna

Zdrávas Maria
Matko milosrdenství
Hyacinte ctnosti
Pomněnko pokory
Vidím Tě opět vystavenu
Naši

V bleděmodrém rouše
Okny probleskují májové větve bříz
Korouhve se chvějí
Ticho jde hřbitovem
Lidé se fotografují
Tváří se velmi vesele
Nedělní oběd jim voní na cestu

Zdrávas Maria
Šedivé ulice se rozsvítily
Vily rozkvetly
A forsythie Ta královna jara Dští žlutými pohledy skrz laťky plotů

Dnes je neděle májová
Dnes je neděle

Je den Sedmý

— —

Maria, pomoz, přišel čas...

Dne 10. srpna 2017 po delší nemoci zaopatřen sv. svátostmi odevzdal ve věku 81 let svou duši
Nebeskému Otci

Básník

Jiří KUBĚNA

PhDr. Jiří Paukert

historik umění, památkář
v letech 1994 – 2006 kastelán státního hradu Bitov

státní vyznamenání prezidentem republiky za poezii – medaile za zásluhy I. stupně
vyznamenání města Brna
čestný občan města Jaroměřice nad Rokytnou
čestný člen Společnosti Otokara Březiny
čestný občan městyse Bitova

Po vystavení ostatků dne 15. srpna 2017 ve 13.00 hodin v kapli Nanebevzetí Panny Marie hradu Bitova a
po následné mši svaté téhož dne ve 14.00 hodin v kostele sv. Václava v obci Bitově koná se
pohřeb do hrobu
na starém bitovském hřbitově na řece Želetavce pod hradem Bitovem

Ing Hedvika Paukertová
Brno-Pisárky
sestra

Dana Paukertová
Luzem
švakrová

Natalie, Kateřina, Karel Darja, Jiří, Claudia
synovci a neteře
s rodinami

Prosíme o vzpomínku, modlitbu, mši svatou.
Pane, smiluj se!

Hrad Bitov 11. srpna 2017

Karel Žák
sochař

*Přijměte pozvání na pietní akt in memoriam Díla a osobnosti Jiřího Kuběny, který se uskuteční
v nejbližším termínu, jenž Vám bude oznámen.*

Zemřel básník Jiří Kuběna

Jiří Kuběna je jedním z nejvýznamnějších básníků, zakládající a čestný člen obnovené Společnosti Otokara Březiny, čestný občan města Jaroměřice nad Rokytnou, města Brna a městyse Bítova.

Do Jaroměřic nad Rokytnou začal jezdit koncem 50. let. Tehdy jeho první návštěva směřovala k výtvarníkovi a učiteli Josefu Kapinusovi, jednomu z nejmladších kolegů Otokara Březiny na zdejší Měšťanské škole. Tam se setkal i s Ferdinandem Höfrem a následně s panem děkanem Václavem Küchlerem, a později i s Ladislavem Šabackým a dalšími. To byli jeho nejbližší přátelé v Jaroměřicích. Ale těch, které zahrnoval do své širší rodiny, bylo mnohem víc.

Jiřího Kuběnu v mládí uchvátil Otokar Březina a jak sám vzpomínal, pět let všude sebou nosil nebo vozil „Březinu.“ Kuběnova básnická tvorba měla počátek již ve školních letech. Když později začal studovat na Filozofické fakultě v Brně, měl načteno a nastudováno tolik, že to obdivovali nejen vrstevníci. V roce 1953 si v Praze přečetl jeho báseň Václav Havel, kterého to oslovilo tak, že zajel do Brna, vyhledal Jiřího a bylo z toho životní přátelství. Václav Havel později vzpomínal, že v těchto letech měl na něho Jiří Kuběna rozhodující vliv. Proto také roku 1956 založil ilegální Společnost Jiřího Kuběny, později Šestatřicátníky. Václav Havel pak usiloval o právo a spravedlnost v naší zemi, Jiří o Slovo, které proměňuje srdce člověka. Oba za to platili vysokou cenu. Jeden opakovaným vězněním, druhý tím, že jeho slovo nesmělo být publikováno.

V Jaroměřicích nad Rokytnou pomohl Jiří Kuběna zachránit nádherný kostel sv. Markéty. Zachránil i Muzeum Otokara Březiny, původní dům s bytem básníka, když začátkem 60. let měly být z muzea udělány obecní byty. A poté začátkem 90. let, když se jednalo o demolici, se zasadil o to, aby muzeum nebylo zbouráno.

Jiří Kuběna pěstoval nejen básnické slovo, ale vzal si za své i práci na ochraně a záchraně památek, a to vysoko nad rámec svých pracovních povinností. Tak se stalo, že se brzy po nástupu na Státní památkovou

správu v Brně dostal ke knihám, které byly určeny ke spálení. Řadu nesmírně cenných knih zachránil: odvezl je, ukryl a vrátil památkářům po roce 1990. Mnozí znají kostel v Senetářově, na jehož realizaci se podílel spolu s akademickým malířem Mikulášem Medkem, který se ujal výzdoby a namaloval čtrnáct zastavení křížové cesty, která je stále předmětem obdivu. Měl odpovědnost za generální opravu zámku ve Vranově nad Dyjí i hradu Bítova a řady dalších památkových objektů.

Jiřímu Kuběnovi nešlo zdaleka jen o jeho dílo básnické. Měl vizi společnosti, která ctí důstojnost člověka, respektuje právo a svobodu, ale vyžaduje i odpovědnost. V tom pro něho mělo veliký význam křesťanství. To se odráželo v jeho práci v nakladatelstvích Votobia a Vetus Via, při vydávání časopisů, např. Střední Evropa, skvostného Boxu, nebo periodika Dědictví Jakuba Demla, atd.

Zamiloval si nejen Otokara Březinu, Jakuba Demla, Jana Zahradníčka, obdivoval antické Řecko s historií, mýty i literaturou, měl bytostně rád Moravu a Vysočinu. V co věřil, se snažil proměňovat ve svém životě. Bez takových lidí by zde jednou mohla být pustina, a to nejen ve městech a krajině, ale také v lidech.

Jeho přáním by jistě bylo, abychom usilovali o dobro a přívětivé prostředí, kde máme pocit bezpečí. Nemusí to být slovem, může to být laskavou pozorností, podanou rukou, povzbuzením. Nebo zachránit cennosti, které jsou krásným dědictvím po našich předcích a spoluvytváří náš vztah k rodnému místu, kraji, našemu domovu. To vše odvozoval z toho, že Evropa má vyrůstat na křesťanských ideálech a ne na nenávisti, bezohlednosti a násilí.

Za všechno díky!

Za výbor Společnosti Otokara Březiny

Jiří Höfer

Poslední řeč Jiřího Kuběny u hrobu Otokara Březiny 25.března 2017

Drazí přátelé, drahý náš Mistře, Otokare Březino,

přicházíme k Tobě dnes 25. března, v den osmaosmdesátého výročí Tvé smrti, pozdravit Tě a připomenout Tvůj odchod na věčnost – právě ve svátek Zvěstování Panny Marie.

Jsem tu zas u Tebe - a je to pro mne velká milost - po delší době, po několika tvrdých letech, díky Bohu uzdraven z vážného onemocnění, přece však pošramocen důsledky léčení a nutných zákroků. Můj pozdrav bude tedy krátký: už – anebo ještě – to nejsem já – já celý, já zodpovědný za každé slovo jen jako Básník – anebo raději mlčící – to ať rozhodne ten, který mne poslal. Snad se dozvím, pro co mne tu Pán Bůh ještě drží.

Co nás, co Tebe a mne – a přece i každého přítomného z nás – jediným tajemstvím spojuje právě dnes, je prožitek Smrti: Ty už víš, a tušil jsi vždy, jakou a k čemu právě Smrt Ti byla branou, my všichni to zatím jen nevíme, a snad tušíme, zatímco já – a hlavně jako Básník, jsem se povážlivě otřel o průvan nicoty, vyrval ze sevření tou těsnou branou, která mne – zatím nechtěla.

Co víme o smrti Tvé, drahý Mistře. Byla nedozírnou inspirací, byla Sestrou Bolestí, byla na každém kroku motorem Tvého života a díla: velkolepá vize ale i spiritus agens et novens, krvotok a pulsar, ženoucí vpřed Tvé básnické, ale nakonec už jen lidské, ubohé, selhávající srdce. Tu vlídnější, lidsky teplou a důvěrnou tvář Tvého umírání, Tvého odcházení známe do každého podivuhodného detailu, každé drobnosti z líbezné knížky, svědectví Františka Jecha, jednoho z Tvých přátel nejbližších, vůbec nejdůvěrnějších. Když už jsi nemohl nic jiného, Ty neuvěřitelně laskavý, s Jechovou pomocí vybavoval jsi aspoň odpovědi na svou korespondenci, sledoval každý projev běžného života, až kam mohlo Tvé srdce, až do konce: a přece „Koník skákal, až doskákal!“.

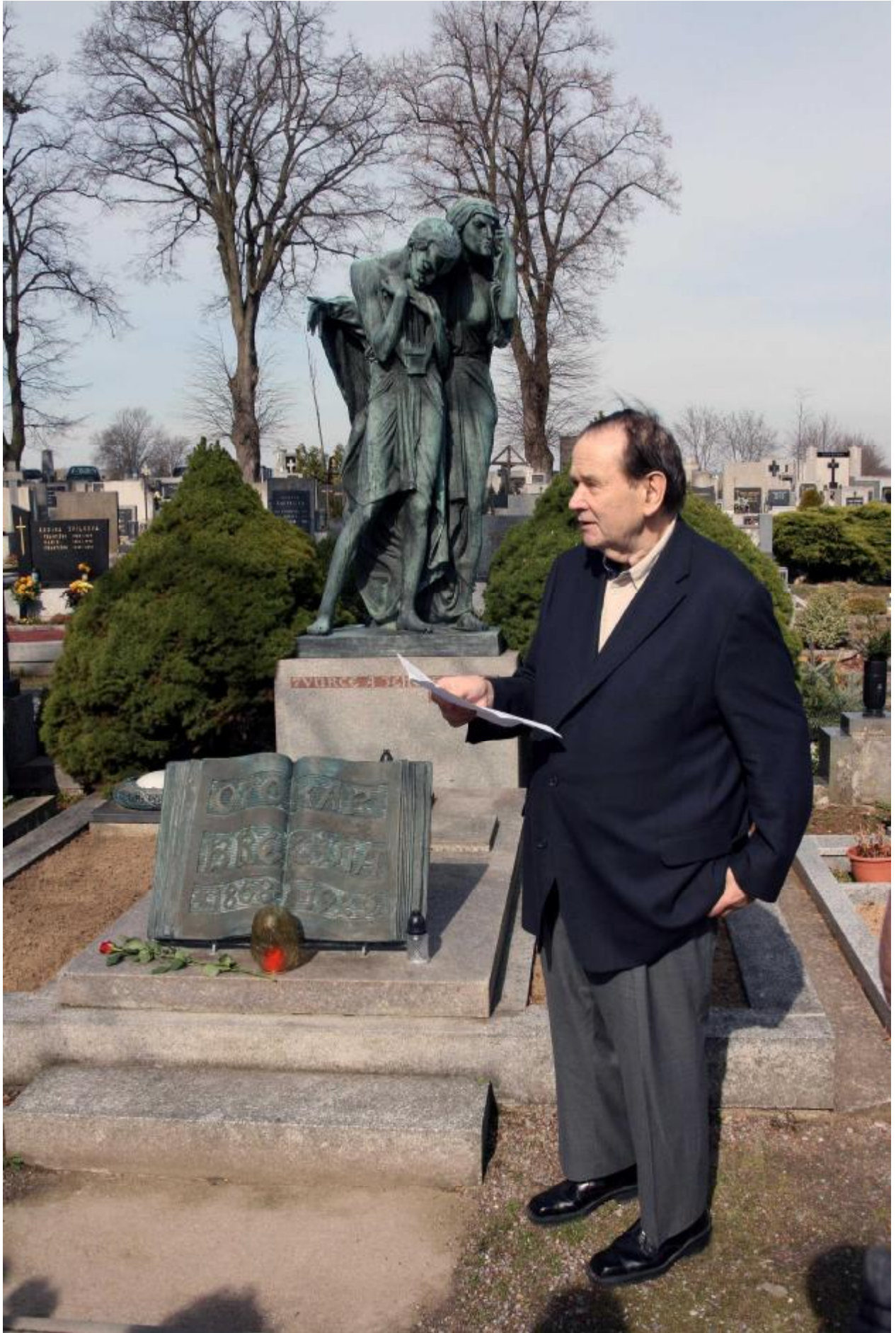
Ale daleko nejúprosnější je Navštívení vůbec posledních Tvých dní, jak je známe z tragického svědectví Jakuba Demla: tady neumírá –

nebo teprve tady umírá – Básník, ale především smrtelník, nic než člověk, v ožehnutí ne jen mrazivým pekelným průvanem, v těsném sevření ne už branou, ale samou ďábelskou Nicotou: „A co když tam není Nic...- Ale jsou světci, stigmata, jsou zázraky, jsou svědectví – Na to Vám řeknou, že je to hysterie, nemoc“. I sám Kristus, syn Boží a spasitel, ale syn člověka a smrtelník – se Krví potil, když měl zemřít. Nevíme vůbec nic. Ale máme Víru, a s námi je, a za nás je, i právě v hloubi našeho opuštění, naší absolutní Samoty, přítomnost lidského rodu, Bratrství Věřících. Nejsme sami, tam kde nás předchází, kde – a jen skrze nás, naši Hodinu nejtěžší – poslední, Jedinou – jen skrze nás přichází do Života, Života Věčného – jen naší úzkostí zrozené Slovo. Pravý Bůh a Pravý Člověk.

Když se ohlížím po výjimečnosti Otokara Březiny: co způsobilo, že ho lidé milovali, že byl všemi, skoro všemi, celým národem tak milován? Jako člověk byl člověk nekonečně laskavý, jistě. Ale byl, musel být při svém geniálním intelektu i česky střízlivý, racionální, ale před tím vším byl i neúprosně, hluboce duchovní, byl vždy strážcem Mystéria. A svou oblíbenost, za své milování všemi platil. Nebyl, z vůle Prozřetelnosti neměl, nesměl být, leda až v letech předsmrtných, člověkem lásky osobní, jedinečné lásky pozemské a přece božské, učiněné tělem. Za svou oblibu platil krutě. Milován všemi, zůstával sám. Čím byl nepochybně: člověkem čistého srdce, člověkem veliké lidské čistoty, čistoty člověka smrtelného, čistoty už teď jiskřící nesmrtností.

Smrt Básníka, jak nám svědčí Jakub Deml, není věc, není událost náhodná. Je i poselství. Otokar Březina – tento rozenec Znamení Panny, zemřel – a dnes právě je Slavnost téhož tajemství – v Den Učinění Slova Tělem, v den Zvěstování Páně Panně Marii. Zemřel a narodil se tak pro nás všechny v Den Zvěstování Páně Nejčistší Panně Marii, Královně Nadějí, Matce Jediné Naděje, Poslední Naděje Nás Všech, v Den Neposkvrněného Početí Bohočlověka z Nejčistší Panny a Matky Nás Všech, v Den Zvěstování Panny Marie.

Otokare Březino, nyní i v hodinu Smrti Naší, ve vždycky první vteřině Věčnosti, oroduj za nás u Boha!

Řeč nad rakví Jiřího Kuběny v bítovském kostele sv. Václava

Jaroslav Erik Frič:

„V náruči Boží, odkud jsme vyšli, / večer se všichni sejdem zas; – / kdo by se děsil, kdo by se třás? / Z oteckých paží, z Otcova domu / byli jsme na mžik posláni v svět; – / kdo by se obával vrátit se zpět? / Po trapné pouti navždy zas domů, / nikdy, už nikdy v tu chladnou dál! / V náruči Boží kdo by se bál?“ (Josef Václav Sládek)

V noci z pondělí na úterý se roztrhla nebesa a barevné blesky křížovaly oblohu. A Básník se chystal odejít z tohoto slzavého údolí do světa, v němž jsou nám připraveny věci, „co lidské oko nevidělo a na mysl lidskou nevstoupilo“. Byl připraven Nejsvětějšími Svátostmi na cestu za lidský horizont a ty blesky na nebi byly tak barevné jako tužky, kterými Básník psal do svých deníků, kterými psal nesčetné láskyplné dedikace s pověstným obrázkem „Bítova jedním tahem“. Bítov vždy jedním tahem a barvy duhy jako symbol tvůrce při blahodárném dešti.

Jak psát, jak mluvit o osobnosti tak blízké a tak strhující, svou jedinečností, osudem, mimořádnou obecnou vzdělaností, talentem na mnoho způsobů. Již jak ne o mnoho více než jinoch si vybral jméno básnické Jiří Kuběna. Jednou však před lety mi v jedné velmi tiché podvečerní chvíli řekl: „Až umřu, chtěl bych přece jen pro tebe být Jirkou Paukertem.“ Necht' si to každý vysvětlí, jak jemu zvláště a jedinečně vyhovuje.

Když umíral Mikuláš Medek, který Jiřího předešel o bezmála půl století, dostal jsem poslední pohlednici s podpisem malířovým, s podpisem i další osobnosti pro Jiřího život velevýznamné, Václava Havla, a nakonec byl připojen podpis Básníkův a jeho pozvání kamsi abych přijel, a pode jménem bylo dopsáno neohroženě a provokativně: „Jeho Svatost Poezie“. „Jen jediný je smutek na zemi. Že nejsme

svati,“ píše Léon Bloy na závěr své „Chudé ženy“. A ten zápas o svatost a poezii je tím ústředním námětem života tvůrce, v němž je dlužen si počínat srdnatě, neohroženě a jedinečně, právě jen podle způsobu a řádu, v němž byl právě on jako jedinečná bytost na Zem vržen, láskyplně vyvolán jménem a osloven v svém vlastním jedinečném osudu. A život Básníka je ustavičným vyrovnáváním a balancem na těživě napjatého luku, jejíž pnutí povolí až okamžikem smíření v hodině smrti. Až k této bráně nese Básník svůj lidsky rozkolísaný život s tolika opovážlivostmi a hazardy po úzké lávce víry a lásky. A tento život je totožný s tím, či jeho zrcadlovým obrazem, co se odehrává na projekci Věčnosti. Život nemizí, pouze se mění. A země je zemi navracena.

A přijde jednou okamžik vzkříšení. A přijde ten, který řekl: „Nebe a země pominou, ale slova má nepomnou.“ A aby bylo zcela jasno i v oněch ohledech přesně lidsky poměřitelných a definovatelných, je to ten, který nás jednou a na věky věkův ujistil: „Já jsem cesta, pravda a život.“ Ten žijeme – i na ten, skutečný a nepominutelný, čekáme u Brány pokorných.

Drahý Jiří, přimluv se i za nás u Nebeského Otce, necht' je milostiv nejen duši Tvoji, ale též duši naší, nás všech, kteří zde dnes stojíme s úctou stráž u Tvého hrobu.

Oremus!

J. E. F.

Pavel Krška:

Drahý Jirko,

Podívej se, kolik se tu sešlo Tvých přátel! Kolik se tu sešlo přátel, Tvého Slova. Kolik je tu přátel Slova Vtěleného! Podívej se, kolik je

tu tváří, srdcí, kolik lásky v nich! Kolik květin, kolik věnců Ach, tolik barev, vůní, zpěvů! Jako v Tvých básních, v Tvém díle, jako v Tvém životě. A to vše o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie, Matky Slova, skrze niž všechno stvořeno jest, Matky Krásného Milování. Ano, dnes jsme sem přišli rozloučit se s Tebou zde na zemi, každý s vlastním slovem v srdci, třeba nevysloveným nahlas. Já si dovoluji říci nahlas báseň, jednu z Tvých nejmilovanějších, jak jsi mě říkával, báseň Otokara Březiny „Zpívala“:

Uhasly květy šafránu a hořce voní chlad,
je večer, bratr večera, jenž do tváří nám tehdy zavíval.
V té chvíli nejmilejší můj vycházel do zahrad
a sladká slova nezapomenutelná mi mluvíval.
Můj milovaný odešel na nejtajemnější všech cest,
neznámým pro nás jménem zavolán,
a dveře domu našeho do noci mlčenlivých hvězd
jsou od té doby otevřeny dokořán.

Je ticho kolem domu našeho a ticho v dálkách mých
a z hlubin květů zaznívá včel zabloudilých úpění;
let nočních motýlů do oken bije zářících
a stromů přerývaný monolog je jako šepot ze snění.
Ozvěnou kroků ztracených jsou mého srdce údery,
v horečném spěchu nárazy dřevorubcovy sekery
a mezi ptáky zněmlými, v křídel úzkostném ševelu;
dohřmění dálných výstřelů nad nehybnými jezery.

Můj milovaný odešel, kde všichni z mého domu jsou,
na cestě, černou travou zarostlé, se střásá rosy pád.
Uhasly květy šafránu a nové růže voní tmou,
smích dívek sladký jest, zemdlené srdce touží spát.
Sním o setkáních záhadných, až nové jitro zasvitne,
v jar vyšších květu magickém, pod nových
sluncí pocely ...
U nohou mistrů žáci seděli; jich odpovědi soucitné
pro bolest moji ani slova neměly.

POTKÁVÁNÍ SE S NADĚJÍ

Naděje Milosti – z bolesti zrozená!
Naděje Pokorou z vrcholků splavená.
Naděje utkaná z přítomných záblesků.
Naděje ztišená do jarních paprsků!

Naděje trávy, když z rosy je počatá.
Naděje noci, když jitem je přijatá.
Naděje potoků v tajemstvích soutoků.
Naděje modliteb v návraty zázraků!

Naděje doznělých písní v dar paměti.
Naděje plamenných řečí v déšť samoty.
Naděje poryvů v hlubokém bezvětrí.
Naděje zápasů v trvalém příměří.

Setkávání se s básníkem, člověkem a věřím, že i s duchovním Mistrem Otokarem Březinou, byla a jsou pro mne hlavně opravdová a naplňující setkávání se s živou Nadějí!

Když jsem se dnes ráno konečně odhodlal napsat pár slov o těchto setkáních, napadaly mne spontánně výše uvedené verše o této mé Naději.

Každá důvěryhodná a trvale plodná Naděje se rodí z bolestí a pochyb všedního běžného lidského života. Neobejde se bez Pokory – sestry Slunce – ani bez přítomných záblesků niterného mlčení Ticha, ve kterém jen je možné si Naději uvědomit a nechat ji svítit nocí zraňujících a uspěchaných závěrů a rozhodnutí, úprků a rozladění, výkřiků a vytváření si různých domněnek o sobě a o světě.

Naděje je matkou Radosti! Čím je Radost dospělejší, tím méně se na Matku spoléhá. Tím méně se na ni upíná. Tím méně ji vyhledává...tím je silnější a sama ze sebe intuitivně otevřeně a radostně konající. Ve své zralosti pak dovede matku pohostit, dovede o ni pečovat a vážit si jí jako bytosti, která dává život!

Mezi osmnáctým a dvacátým rokem mého života jsem objevil očišťující a léčivé ticho lesních zákoutí. Chodíval jsem na celodenní výpravy do přívětivých a malebných lesů Lužických hor. Spíše, než výpravami, bych to nazval tichými spočíváními na místech, se kterými mé srdce nějak rezonovalo, souznělo, komunikovalo.

Oblíbil jsem si jednu borovici na mýtině jednoho zapomenutého nevýrazného a obtížně přístupného vrcholku kopce. Oblíbil jsem si jeden buk nedaleko odtamtud. Na ta místa jsem došel, usedl jsem do trávy nebo na skalnatý výběžek s nádherným výhledem. Do širokého perimetru zasahoval i dvacet kilometrů vzdálený Ještěd, kopce, lesy, mraky, nebe, Větr a Slunce....tam jsem ve ztišení a spočívání v sobě propojoval srdce své se srdcem lesa. Po třech hodinách pobytu na tomto místě jsem se cítil klidný, blažený, bdělý, radostný a plný lásky k celému stvoření, s chutí tvořit a žít. Tam jsem psal verše.

Než jsem ale dospěl na tom místě k takovému „rozuzlení“, musel jsem tam projít více nebo méně bolestivými stavy. Musely mým vědomím projít různé obrazy a filmy. Zpytoval jsem tam své svědomí, podroboval kritické analýze momenty v mém každodenním chování a konání, které byly buď sobecké nebo jinak nevhodné. Urovnával a plánoval jsme si své další cesty.

Tak jsem se očišťoval a prohluboval jak v sobě samém, tak v sepětí s přírodou kolem sebe.

Chodil jsem do lesa s knihami, s láhví vody a s něčím malým k snědku.

Dostal jsem tehdy knihu „Nevlastní děti Země“. Dozvěděl jsem se, že Otokar Březina zažíval v lesích kolem Nové Říše chvíle mystického nebo jen radostného a láskyplného vytržení, prožíval přívaly inspirace a tvůrčího zápalu! Vše se pak následně usiloval vpravovat do svých veršů. Nosil se sebou svého oblíbeného Baudelaira a jiné knihy.

Díky tomuto příjemnému zjištění jsem prožíval jakousi příbuznost s tímto člověkem. Snažil jsem se nořit do jeho veršů, rozumět jim, vycit'ovat jejich nedohlédnutelnou hloubku a svítivou přívětivou laskavost, jakož i jejich nemilosrdný žár, spalující negace a strachem udržované závislostní modely v mé mysli.

Snažil jsem se nořit do těch veršů tak, jako se nemocný člověk ne zcela dobrovolně uvolí k noření se do léčivé lázně nebo bahna. Doufá. Přeje si. Zkoumá.... Snažil jsem se nořit do těch veršů tak, jako se osamělý lesní chodec uvolí nořit se do rytmu svých ještě váhavých a opatrných kroků na lesních pěšinách. V těch vzácných chvílích letních podvečerů, kdy dlouhé stíny stromů se mazlí s posledními tóny pomalu a něžně odeznívající sluneční symfonie...kdy na kmenech stromů spontánně spočívají nenadále probleskující a oku a duši

lahodící světla. Světla, která připomínají vlídné výrazy tváří ještě nenarozených radostí a láskyplných živých tvůrčích činů.

V zimě se do lesa chodit nedalo. Tedy jsem se začal věnovat meditaci a prohlubování vědomí sebe samého v duchovním srdci s praktickým prováděním modliteb „Otčenáše“ a „Zdravas Maria“, které jsem vědomě a soustředěně do svého duchovního srdce nořil tak, jakož i verše a moudrá slova Otokara Březiny a dalších duchovních Mistrů a světců. Oblíbil jsem si například svatou Terezií od Dítěte Ježíše a svaté Tváře, Faustynu Kowalskou a její „Korunku k Božímu milosrdenství“, svatého Jana od Kříže a jeho básně. Díky pokrokům v hlubším uvědomování si sebe samého jsem si i intenzivněji ostřeji a barevněji uvědomoval vše čtené, mluvené, spatřované a sdílené.

Tak jsem se dál potkával i s Nadějí. S Otokarem Březinou. S živým tvůrčím Srdcem ještě mnohokrát ve svém životě. Vždy po nějakém odstupu. Ve vlnách. V příletech rozjasňující přítomnosti sladké bolesti lásky nebo v odletech svírajících a otupujících pout vlastní hlouposti a strnulosti. V postojích, názorech a v citových výpadech bez touhy darovat a sdílet.

Vždy jsem vnímal ve verších hudbu. Nejen ve verších Otokara Březiny. V poslední „vlně“, která se vrazněji vzedmula na přirozeně se vlnící hladině mého života tak před třemi lety, jsem zkusil básně Otokara Březiny zhudebňovat. Často si vyčítám svou smělost. Mistr by mne asi vlídně pokáral. Prosvítil by mne svýma očima a Duchem jako roentgenem. Věřím ale, že by mne do domácího ošetřování propustil bez pocitů viny....

Nechť Naděje a Radost tvoří s lidským niterným Věčným Duchem v dalších rovinách a prostorách lidského prožívání duchovní rodinu věčně a láskyplně prostupující a rozpouštějící dusivě temné vlny sobectví, úzkosti a osamělosti!

Přijímejme v léčivém proměňujícím a osvobozujícím kruhu této svaté, avšak plně na Zemi přítomné rodiny své individuální temné vlny odporu a zášti! Proměňujme je právě oním přijetím ve věčné a bytostně živé světlo odpuštění, smíření a tvůrčího láskyplného naplnění!

V Jedovnici u Macochy dne 30. dubna 2017

Petr Kopejska

Výstava „Anna Pammrová ve žďáreckých lesích“ v muzeu

K programu výročního setkání členů SOB dne 25. března byla v našem muzeu instalována výstavka fotografií a článků Anny Pammrové, kterou její autorka paní RNDr. Milada Škárová nazvala „Anna Pammrová ve žďáreckých lesích na cestě k zářnému cíli“. Touto výstavkou nám paní doktorka přiblížila život Anny v domku ve Žďárci u Tišnova, kde prožila svůj život se svojí dcerkou Almou a synem Františkem od roku 1899 - kdy odešla z manželství s lesníkem Františkem Krohem - až do své smrti v roce 1945.

Ve fotografiích nás paní doktorka provází krajinou, která je i jejím rodištěm - údolím říčky Bobrůvky a Libochůvky s krásnými pohledy na skály, lesy, říčky, stromy a vegetaci - doplněné texty. Zajímavé názory Anny - především ženy a matky, spisovatelky, básníčky, publicistky, překladatelky, filosofky, pisatelky obsahově i literárně hodnotných dopisů a důsledné ekoložky – nás inspirují k zamyšlení i v naší době.

Anninu PRÁCI S MYŠLENKOU A SLOVEM dobře vnímal – sám mistr slova – Otokar Březina, který Annu poznal a přijal od prvního OSUDOVÉHO SETKÁNÍ v Jinošově, kam jej (osud!) jako čerstvého maturanta Václava Jebavého přivedl na místo pomocného učitele místní jednotřídky, jako svou duchovní učitelku. Anna, o osm let starší, svobodná matka tříleté dcery Almy, se tehdy právě vrátila „ze světa“ do jinošovské myslivny, kde žil se svou rodinou její otec, lesník ve službách majitele náměšťského panství, Jan Pammr. Za otce svého dítěte se odmítla provdat. (Proč asi? Zatím nevědomé tušení dalšího osudového setkání?) V bohaté zámecké knihovně si směla půjčovat knihy s tématy filosofickými, historickými ...v různých jazycích, takže s mladým panem učitelem, který už tehdy „četl všechno“ – hlavně filosofy, které mu Anna doplňovala o ty nejstarší – indické, staroperské ...

Už během několika jinošovských setkání Anna poznala a zapsala si, že jinošovský pan učitel, jehož přeložení do Nové Říše se teprve připravovalo a o jehož Tajemných dálkách, první vydané sbírce básní pod jménem Otokar Březina, se ještě nevědělo – že z Václava Jebavého bude VELKÝ BÁSNÍK.

Pro A.P. však v té době už OSUD připravoval další OSUDOVÉ SETKÁNÍ – v podobě mladého lesníka Františka Kroha

Sama autorka ve svém „povídání“ navazujícím na vernisáž výstavy o Anně Pammrové ve žďáreckých lesích vzpomíná, že vzniklo „něco“ co je mnohem víc osobní, než původně zamýšlela... Souvisí to s podvědomým počátkem jejího vztahu k Anně Pammrové. Když totiž jako žďárecké dítě chodívala s rodiči a bratrem na Havlov nebo do údolí řeky Bobrůvky, vždy na cestě, z níž bylo přes pole a nízké křoví vidět planinku a domky se zahradou – přivanulo k ní nějak odněkud: „Ano, tam je Anna Pammrová...“ Nikdo mi o ní nic neřekl a já jsem se neptala - Vědomé setkání se „životem a dílem“ této bytosti začalo až po padesáti letech, když jsem se shodou okolností na prahu stáří ocitla na prezentaci knihy Vlasty Urbánkové „Navštivte mne s podzimem“ ...

Zde upozorňujeme, že Český rozhlas Dvojka natočil pořad k výročí úmrtí Anny Pammrové o jejím životě, ve kterém hovoří Zuzana Ticháčková. Vysílat se bude 19. září 2017 v 18.30.

Společnost A.P. připravuje vydání knihy Anny Pammrové „Cesta k zářnému cíli“ a mělo by vše být dokončeno do 16. září 2017.

Bližší informace budou na webu annapammrova.cz, kde rovněž najdete vydané Věstníky této společnosti.

— —

Zápis z výroční členské schůze Společnosti OB, z.s. konané dne 25. března 2017 v Restauraci VIOLA v Jaroměřicích nad Rokytnou

Schůze byla svolána dle čl. VII Stanov Společnosti OB, z.s., které nabyly platnosti a účinnosti dne 9.4.2016 po registraci u Spolkového rejstříku Krajského soudu v Brně.

Schůze probíhala dle schváleného programu jednání, který obdržel každý přítomný člen.

1) Výroční členskou schůzi zahájil předseda společnosti Mgr. Jiří Höfer, přivítal přítomné a zdůvodnil, proč je nový termín konání v březnu. Pak předal slovo starostovi města panu Ing. Jaroslavu Soukupovi. Ten přítomné seznámil s plánovanými opravami Muzea Otokara Březiny, které nás v letošním roce čekají a popřál hodně úspěchů v naší činnosti.

2) Proběhla volba předsednictva členské schůze ve složení předseda Jiří Höfer a místopředsedkyně Helena Peschová. Do volební komise byl navržen Jiří Dan a Ludmila Šimečková a volba těchto orgánů byla schválena.

3) Předseda společnosti Jiří Höfer přednesl podrobnou zprávu o činnosti od minulé členské schůze, která proběhla 9.4.2016.

4) Zprávu o činnosti muzea a hospodaření Společnosti Otokara Březiny za rok 2016 přednesla Helena Peschová a zpráva byla jednohlasně schválena.

5) S plánem činnosti na další období rovněž seznámil přítomné členy předseda Jiří Höfer.

Hlavní činností je práce v Muzeu Otokara Březiny, průvodcovská činnost, instalace výstav, zajištění provozu a uspořádání dvou kulturních večerů. Důležitým bodem této zprávy byl nástin vzpomínkového výročí 150 let narození Otokara Březiny v roce 2018 (13.9.1868) a již v tomto roce musíme některé akce zajišťovat. Zpráva byla schválena.

6) Paní Helena Peschová přednesla zprávu o hospodaření za rok 2016 a předpokládaný rozpočet na rok 2017, který byl také schválen.

7) Volební komise se ujala své činnosti zjištěním počtu přítomných dle prezenční listiny a člen komise Jiří Dan s tím seznámil přítomné. Bylo spočítáno, že na členské schůzi bylo přítomno 33 členů a členská schůze je schopná se usnášet při 60 % kladném hlasování.

8) Byli zvoleni skrutátoři – Karel Höfer a Ilja Lipták.

9) Proběhla volba členů výboru ve složení – Mgr. Jiří Höfer, Ing. Helena Peschová, Anna Zlatušková, Marie Nožičková, Blanka Nedvědíková, Hana Michálková, Helena Stejskalová, Vladimíra Kunstová, Mgr. Ladislav Šabacký, Milan Kerber, Ing. Hana Jandová, Jiří Prokop.

Za předsedu Společnosti OB byl opět zvolen Mgr. Jiří Höfer.

Při volbě výboru hlasovalo pro 32 členů, 1 se zdržel hlasování, pro zvoleného předsedu Mgr. Jiřího Höfera hlasovalo všech 33 přítomných členů.

Schůze byla zakončena, probíhala volná diskuse a pokračovala promluva RNDr. Milady Škárové k instalované výstavě „Anna Pammrová ve žďáreckých lesích na cestě k zářnému cíli“ v muzeu.

Hospodaření za rok 2016

Příjmy : členské příspěvky	13 310,00 Kč
dary	29 130,00 Kč
dotace Město Jaroměřice n. Rok.	58 000,00 Kč
úroky	9,96 Kč
přeplatky	7 271,00 Kč
muzeum vstupné	15 620,00 Kč
prodej knih	8 021,00 Kč
příjmy celkem	131 361,96 Kč
Výdaje: Bulletin	10 442,00 Kč
kulturní akce	4 458,00 Kč
nákup knih	2 959,00 Kč
spotřeba energií v muzeu	35 547,00 Kč
na činnost muzea	57 760,00 Kč
internet	4 236,00 Kč
vedení účtu	905,00 Kč
dluh	4 000,00 Kč
výdaje celkem	120 217,00 Kč
příjmy – výdaje	11 144,96 Kč
zůstatek z roku 2015	111 607,57 Kč
konečný zůstatek	122 752,53 Kč

SPOLEČNOST OTOKARA BŘEZINY
a
MĚSTO JAROMĚŘICE NAD ROKYTNOU

pořádají v sobotu 16. 9. 2017 ve 13.30

PIETNÍ AKT U HROBU OTOKARA BŘEZINY

a

ve 14.00 – V SALONU VIOLA

PŘEDSTAVENÍ NOVĚ ZHUDEBNĚNÝCH BÁSNÍ

OTOKARA BŘEZINY V PODÁNÍ AUTORA

PETRA KOPEJSKY

s připomínkou inspirujícího přátelství

FRANTIŠKA X. ŠALDY a OTOKARA BŘEZINY

(doba pořadu ve Viole asi 60 min)

Bulletin vychází díky finanční podpoře doc. MUDr. Emila Černého, CSc.

Děkujeme partnerům:

Stanislav Hort Třebíč, Město Jaroměřice n. R., Dřevozpracující VD Jaroměřice n. R., Vladislav Motýl, doc. MUDr. Emil Černý, CSc. Brno, MUDr. Jana Langášková, MUDr. Jan Kousalík, MUDr. Blanka Götzová, Lékárna Jaroměřice n. R., Ing. arch. Michal Zlatuška, Mgr. Marie Ryněšová, doc. PhDr. Jiří Dan, Dr. Ivo Koudelka, Rekonstav Hynek Bednář a dalším drobným dárcům.

Bulletin vydává výbor Společnosti O. Březiny v Jaroměřicích n. Rok., Březinova 46, 675 51, tel.: 603760768. IČO 44065841, e-mail na předsedu Mgr. Jiřího Höfra: [hofer.j@seznam.cz.](mailto:hofer.j@seznam.cz), e-mail na studijní knihovnu při Muzeu O. B.: [studijniknihovna@otokarbrezina.cz.](mailto:studijniknihovna@otokarbrezina.cz) Adresa našich stránek: [www.otokarbrezina.cz.](http://www.otokarbrezina.cz)

Číslo účtu SOB 226798166/0300

Toto číslo sestavil výbor SOB, tisk Helena Stejskalová a Blanka Nedvědická.

Titulní strana: Pomník „Tvůrce a jeho sestra bolest“ od F. Bílka

Příspěvky do č. 71 dodejte laskavě do 1.3. 2018.

Prosíme o sdělování změny adres a e-mailů.

Apelujeme na ty členy společnosti, kteří neplatí členské příspěvky (někteří již několik let), aby v brzké době zaplatili. Členský příspěvek činí 150,- Kč.

